

Myrefranz

Der var engang en Zoo med mange flotte dyr. Der var også nogle dyr, som gæsterne aldrig så. De var nemlig alt for små. Det var myrerne, og de havde en stor myretue bagerst i Zoo. Nederst i myretuen lå en tronsal. Der sad myredronningen og sendte sine myrer ud for at finde mad. Til forskel fra alle andre myrer, elskede de majs. Derfor kaldte de sig selv for majsmyrerne.

En dag blev en lille myre født. Han hed Myrefranz. Allerede et par dage senere blev han sendt ud for at finde mad med de andre myrer. Da han kom ud, klemte han øjnene i. Solens lys var meget skarpt.

"Hvor er det flot herude," sagde han.

Lidt efter kom han forbi de store dyrs bure. Der var især to dyr, som alle snakkede om. Det var gorillaen og zebraen. Deres bure lå ved siden af hinanden, og de snakkede sammen hele dagen.

Inde i deres bure lå der dejlig mad. Myrefranz så endda et par majs-korn.

"Se der!" råbte Myrefranz.

"Du må ikke gå derind," råbte en af de andre myrer.

"Det har dronningen sagt. Vi snakker ikke med de store dyr, fordi de ikke snakker med os. De er ligeglade med os, så vi er ligeglade med dem."

Da Myrefranz kom hjem til myretuen, gik han ikke hen til sin familie. Han fortsatte med at gå, indtil han kom ned til dronningens tronsal. Pludselig stod han foran dronningen. Alle soldater og hoffolk i salen blev helt stille. "Hvem lod ham komme ind?" råbte en af soldaterne, men dronningen viftede med et af sine mange ben. "Lad ham snakke," sagde hun. "Det kan være sjovt at høre, hvad folket har at sige." "Kære krone-myre," sagde Myrefranz, som ikke vidste, hvordan man tiltalte dronningen. "Der ligger god mad hos de store dyr. Hvorfor kan vi ikke hente det?" Alle stirrede på ham. Han havde åbenbart sagt noget helt forkert. Dronningen hostede og sagde: "Så skal vi spørge de store dyr om lov. Det gør majsmyrer ikke. De vil ikke snakke med os, og så vil vi ikke snakke med dem. De er ligeglade med os, vi er ligeglade med dem. Slut og farvel." Soldaterne førte Myrefranz ud.

Næste dag kom Myrefranz forbi gorillaens bur. Han syntes, at majs-kornene så endnu smukkere ud, end de havde gjort dagen før. De skinnede i solen. Næsten som guld. Han tænkte på, at dronningen havde fem store majs-korn i sit skatkammer.

Han gik ind i buret og sagde til gorillaen: "Det er nogle flotte majs-korn du har. Jeg snupper et, okay?"

Gorillaen gloede på ham med sine store øjne. "Hvad er du for en sjov en?" "Jeg hedder Myrefranz. Hvad med dig?"

"Smut med dig, jeg kender dig ikke," sagde gorillaen og gav Myrefranz et knips med fingrene. Myrefranz fløj helt ud på stien. Heldigvis havde han nået at sætte benene i et majs-korn.

Myrefranz brugte hele dagen på at bære majs-kornet med sig tilbage til myretuen. Da soldaterne så ham, trak de ham ned i tronsalen.

”Se, hvem vi fandt med et majs-korn.”

Alle i salen gispede.

”Hvordan har du fundet det?” spurgte dronningen med løftede følehorn.

”Jeg spurgte gorillaen og tog det.”

”Du brød min lov,” udbød dronningen vredt.

”Men den vidste ikke engang, hvem jeg var,” sagde Myrefranz. ”De kender slet ikke os majsmyrer.”

”Din uopdragne unge. Nu bliver du smidt ud af kongeriget. Du må ikke længere være her i myretuen. Så kan du se, hvordan det går dig ude i den store verden. Men majs-kornet, det skal ned i skatkammeret.”

Det var en kold nat, og Myrefranz frøs. Næste dag ville ingen af de andre majsmyrer snakke med ham. Han savnede sit dejlige værelse og sin bløde seng. Myrefranz var virkelig i problemer.

Heldigvis skete der noget, som ingen af dyrene vidste noget om. Direktøren for Zoo havde købt nye dyr i fjerne lande. For at få plads til de nye dyr, blev Zoo bygget om. Det betød, at de store dyr blev flyttet fra hinanden.

Den næste dag hørte Myrefranz gråd og snøft. Gorillaen ville fortælle zebraen, at den kunne hænge i en fod og række tunge. Zebraen ville fortælle gorillaen, at den ville blive helt hvid ved at rulle sig i støv.

Hvis bare der var et dyr i Zoo, der ikke var i bur, tænkte Myrefranz. Det dyr kunne gå frem og tilbage mellem de store dyr og fortælle beskederne.

"Men det er der jo," udbød han, da han kom til at tænke på sig selv.

"Vi majsmyrer kan gå over det hele."

Pludselig var han fuld af energi. Han løb tilbage til myretuen og ned til tronsalen.

En af soldaterne råbte: "Grib ham."

"Nej vent," sagde dronningen og viftede med et af sine ben. "Jeg kan godt lide den lille majsmyre. Lad ham tale. Vi må håbe, at tredje gang er lykkens gang."

"Kære krone-myre, nu skal du høre." Og så forklarede Myrefranz, at gorillaen og zebraen var blevet skilt ad.

Alle i tronsalen lo, og en råbte: "Han har ondt af de store dyr. Ud med ham."

"Vent," sagde dronningen og kneb sit ene øje halvt i. "Du har måske fat i noget, lille majsmyre. Tag ti soldatermyrer med. Hvis du kommer hjem med ti majsstykker, bliver du den rigeste myre i kongeriget. Hvis ikke, smider jeg dig helt ud af Zoo."

Myrefranz nikkede og gik ud sammen med soldaterne. Han kom først til gorillaen. "Store sorte abefætter. Er du ked af det eller hvad?" Gorillaen kiggede sig omkring. Så opdagede han Myrefranz og de ti soldater. "Hej med jer. Ja, jeg kan ikke snakke med min gode ven zebraen og fortælle ham, at jeg kan hænge i en fod og række tunge. Vil I se?" Med det samme sprang gorillaen op i et træ og hang i en fod. Samtidig rakte han tunge.

"Det er vel nok flot," sagde Myrefranz. "Hvis jeg fortæller det til zebraen, så bliver du glad, ikke?"

"Jo, da," sagde gorillaen.

"Må jeg få fem majs-korn som tak?"

"Ja da," sagde gorillaen og gav dem fem majs-korn.

Lidt senere kom de til zebraen. Myrefranz fortalte den om gorillaens nye nummer.

"Det lyder vel nok skørt," lo zebraen. Den var i gang med at rulle sig i noget støv. "Men se lige mig. Fortæl gorillaen, at jeg prøver at blive helt hvid."

"Det vil jeg gerne," sagde Myrefranz. "Måske kunne du stikke os fem majs-korn som tak?"

Det kunne zebraen godt. Dagen var næsten gået, og Myrefranz måtte tilbage til dronningen. Bag ham gik ti soldatermyrer, som hver bar et tungt majs-korn. Dronningen blev glad og udnævnte Myrefranz til det største snakkehoved i myretuen, fordi, som hun sagde: "Han kan snakke med de store dyr." Fra den dag rejste majsmyrerne med bud fra det ene store dyr til det andet. De fik så mange majs-korn, at der ikke længere var plads til dem i dronningens skatkammer. Det store snakkehoved Myrefranz sagde, at hele folket skulle spise majsstykker. Dronningen var enig, og det blev en stor fest i myretuen. Den nat sov Myrefranz i sin bløde seng. Han smilede ved tanken om at finde endnu flere majs-korn i morgen.

